

Arrest

nr. 276 069 van 16 augustus 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van haar advocaat V. MOUBAX
Herbert Hooverlaan 212
1200 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 25 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 13 juli 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 8 november 2020 en diende op 18 november 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 18 januari 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal), waar verzoekster werd gehoord op 17 februari 2022.

1.3. Op 28 maart 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit vormt de bestreden beslissing, die diezelfde dag aangetekend werd verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en tot de Abgal-clan te behoren. U bent geboren op 3 maart 1987 in Mogadishu gelegen in de provincie Banadir, waar u uw hele leven verbleef tot aan uw vertrek naar Europa.

In 2018 startte u met de verkoop van khat. Al vrij snel kreeg u op regelmatige basis dreigtelefoontjes van Al Shabaab waarin zij eisten dat u zou stoppen met uw werk. U gaf hier echter geen gehoor aan. Toen u op een avond terugkeerde van uw werk naar huis werd u tegengehouden door Al Shabaab. Zij stelden u voor om een werk voor hen uit te voeren zonder specifieke details te geven. Uit angst voor problemen accepteerde u het voorstel. Later belde Al Shabaab u 's avonds op om u te vragen een bom binnen te smokkelen in het kantoor van de vice-district commissaris die khat bij u kocht. U weigerde, waarop zij u met de dood bedreigden. Twee weken later werd uw zus – die verward werd met u – samen met uw jongste dochter op straat neergeschoten door Al Shabaab. U kreeg bovendien nog een dreigtelefoontje van Al Shabaab waarin zij aankondigden u ook te zullen doden. Hierop besloten uw moeder en uw oom u het land uit te sturen. U verliet Somalië op 12 maart 2020.

Op 8 november 2020 kwam u België binnen, waar u op 18 november 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek dient u volgende documenten in : een origineel besnijdenisattest en drie foto's.

Bij terugkeer vreest u gedood te worden door Al Shabaab.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

In casu zijn uw persoonlijke problemen met Al Shabaab niet geloofwaardig. U maakt evenmin aannemelijk dat u een alleenstaande vrouw zou zijn zonder mannelijk netwerk.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop Al Shabaab u inlichtte over de bomaanslag die u zou moeten plegen. In eerste instantie verklaart u dat Al Shabaab u telefonisch bedreigde om uw werk te stoppen en pas later tijdens een eerste fysieke ontmoeting vroeg om voor hen te werken zonder evenwel te speciëren wat de job precies inhield (CGVS, p. 21). Tijdens een volgend telefoontje vroegen zij u om een bom te brengen naar het politiekantoor (ibid.). Later verklaart u dan weer dat Al Shabaab u van bij de start van de eerste dreigtelefoontjes meteen vroeg om met hen te werken en verduidelijkte dat u iets zou moeten binnensmokkelen in het politiekantoor (CGVS, p. 24 en 25).

Daarenboven kan u niet aannemelijk maken waarom u zo lang zou blijven doorgaan met de verkoop van khat en u zo weinig actie zou ondernemen om u te beschermen, terwijl u goed genoeg op de hoogte was van die risico's die hieraan verbonden waren. Zo verklaart u dat khat-verkopers B.(...) B.(...) en M.(...) G.(...) op verschillende momenten in 2019 gedood zijn door Al Shabaab – nadat er eerst doodsbedreigingen werden geuit – wegens het verkopen van khat aan soldaten (CGVS, p. 22 en 23). Een andere khat-verkoper H.(...) kreeg ook doodsbedreigingen, werd ziek door de problemen en stopte uiteindelijk met werken (CGVS, p. 23). Opgemerkt dat er blijkbaar een groot risico was verbonden aan het verkopen van khat in uw buurt, antwoordt u bevestigend (ibid.). Gevraagd of dat risico u dan nooit heeft tegengehouden om te starten met de verkoop van khat, antwoordt u van niet, aangezien u enkel naar het inkomen keek waarmee u uw verschillende kosten kon betalen (ibid.). Gevraagd of een goed inkomen het

dan waard was om problemen te krijgen met Al Shabaab, antwoordt u dat voor u enkel de toekomst van uw kinderen telde en u alles voor hen deed (CGVS, p. 23 en 24). Gevraagd of u na de eerste dreigtelefoontjes van Al Shabaab schrik had, antwoordt u bevestigend dat u bang en in paniek was, u vaak om uw schouder keek om te zien of iemand u volgde en u 's avonds vroeger stopte met werken (CGVS, p. 25). Gevraagd of u na die eerste dreigtelefoontjes stopte met het verkopen van khat, antwoordt u van niet (CGVS, p. 26). Gevraagd waarom niet, antwoordt u dat u aan het wachten was op een antwoord over de aanslag die u zou moeten plegen (ibid.). Gevraagd of u met iemand over de dreigtelefoontjes praatte, antwoordt u dat u het aan uw moeder vertelde (ibid.). Gevraagd of u het aan niemand anders vertelde, antwoordt u dat u niet veel van uw situatie vertelde aan uw man aangezien hij zich zorgen zou maken en u uw problemen niet op hem wilde afschuiven (ibid.). Gevraagd of uw man op de hoogte was van de dreigtelefoontjes, antwoordt u dat u het hem niet vertelde, aangezien hij er toch niets aan kon veranderen en u hem niet bang wilde maken, maar hij het te weten is gekomen na de moord op uw zus (ibid.). Gevraagd of uw man vóór de moord op uw zus dan helemaal niets wist van de bedreigingen van Al Shabaab, antwoordt u bevestigend (ibid.). Opgemerkt dat het vreemd lijkt dat u dergelijke zaken niet met uw man zou bespreken, antwoordt u dat u hem niet bang wilde maken, hij er toch niets aan kon veranderen en hij zichzelf enkel in gevaar zou brengen (ibid.). Gevraagd of u na de fysieke ontmoeting met Al Shabaab ook khat bleef verkopen, antwoordt u affirmatief, aangezien u anders geen inkomen had (ibid.). Gevraagd of u nog khat bleef verkopen nadat u telefonisch weigerde om een aanslag voor Al Shabaab uit te voeren, antwoordt u dat u die dag nog verder khat verkocht en u daarna stopte (CGVS, p. 27). Gevraagd of u voorzorgsmaatregelen nam om u te beschermen, antwoordt u affirmatief en dat u constant angstig rondliep (ibid.). Gevraagd of u ooit aangifte heeft gedaan bij de politie of autoriteiten na de bedreigingen of na het overlijden van uw zus, antwoordt u dat u geen klacht kon indienen omdat u bang was dat de politie zou vermoeden dat u samenwerkte met Al Shabaab (ibid.).

Het is niet geloofwaardig dat u na meerdere dreigtelefoontjes en een fysieke ontmoeting met Al Shabaab tijdens dewelke zij telkens middels doodsbedreigingen eisten dat u zou stoppen met de verkoop van khat uw werk ongestoord zou voortzetten. Dat gedrag valt immers zeer moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat u zeer bang was en uw kennis over de moorden op andere khat-verkopers nadat zij ook eerst doodsbedreigingen ontvingen. Er kan redelijkerwijze ook verwacht worden dat u meer voorzorgsmaatregelen zou nemen om zich te beschermen. Ook is het niet geloofwaardig dat u uw eigen echtgenoot niet op de hoogte zou brengen van de herhaaldelijke dreigtelefoontjes en de bomaanslag die u zou moeten uitvoeren, en hij pas na het overlijden van uw zus en dochter werd ingelicht over uw problemen.

Ten slotte kan uit uw verklaringen worden opgemaakt dat u in Somalië op een sterk netwerk kan rekenen die u ook financieel en organisatorisch heeft ondersteund tijdens uw vertrek uit het land. Zo is uw moeder financieel onafhankelijk dankzij het inkomen uit haar winkeltje en kreeg zij regelmatig hulp van de zoon van haar broer, met wie zij ook samenwoont in Mogadishu (CGVS, p. 10). Ook woont uw man A.(...) op heden nog altijd in Mogadishu waar hij werkt als schilder (CGVS, p. 13 en 20). Daarnaast wonen uw oom vaderszijde A.(...) – die uw reis organiseerde en financieel bekostigde (CGVS, p. 28) – en uw tante moederszijde L.(...) ook in de hoofdstad (CGVS, p. 14). De neef van uw vader, A.(...), woont dan weer in El Asha, dicht bij Mogadishu (ibid.). Zelf werkte u in Somalië en had u er een inkomen (CGVS, p. 15 en 21). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u een alleenstaande vrouw zou zijn die zich niet op een uitgebreid -mannelijk- netwerk kan beroepen.

Uit het bovenstaande blijkt dat u niet voldoende en/of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 bestaat.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016, beschikbaar op respectievelijk <https://www.refworld.org/docid/52d7fc5f4.html> en <https://www.refworld.org/docid/573de9fe4.html>, of <https://www.refworld.org>, in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit

de COI Focus **“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”** van 29 juni 2021 beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_somalie_veiligheidssituatie_in_mogadishu_20210629.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat verzoekers om internationale bescherming afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel al-Shabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat al-Shabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april

2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36 burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Wat betreft de privéfoto's die u voorlegt dient te worden opgemerkt dat deze niets kunnen wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Aan privéfoto's kan immers geen bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Wat betreft het voorgelegd besnijdenisattest dient te worden opgemerkt dat uit dit document blijkt dat u vrouwelijke genitale verminking hebt ondergaan, hetgeen in deze beslissing niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4 van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: kwalificatierichtlijn) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4 van de kwalificatierichtlijn en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster formuleert haar grieven als volgt:

"De argumentatie van het CGVS kan worden samengevat als volgt :

Uit onderzoek van haar verzoek blijkt dat ze niet voldoende en/ of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er , wat haar betreft , een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28.07.1951 bestaat. In casu zouden haar persoonlijke problemen met Al Shabaab niet geloofwaardig zijn en zou ze het evenmin aannemelijk maken dat ze een alleenstaande vrouw zou zijn zonder mannelijk netwerk .

Ze zou tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het tijdstip waarop Al Shabaab haar inlichtte over de bomaanslag die ze zou moeten plegen . In eerste instantie zou ze verklaart hebben dat Al Shabaab haar telefonisch bedreigde om haar werk te stoppen en pas later tijdens een fysieke ontmoeting vroeg om voor hen te werken zonder evenwel te specificeren wat de job inhield . Later verklaarde ze dat Al Shabaab van bij de start van de eerste dreigtelefoontjes meteen vroeg om voor hen te werken en verduidelikte dat ze iets zou moeten binnensmokkelen in het politiekantoor. Ze moest derhalve voor die job nog wel doen alsof ze khat ging verkopen . Ze verklaarde dat ze van in het begin werd bedreigd om haar werk te stoppen en voor hen te werken . moest ze stoppen met hetgeen ze aan het doen was. Ze preciseerde dat als ze zou weigeren om hun spullen te leveren aan de district kantoren De preciese opdracht van de bom in het politiekantoor kwam pas nadien. Bovendien verklaart ze duidelijk in haar verhoor dat ze vee Daarenboven haalt de bestreden beslissing aan dat het niet aannemelijk is dat ze zo lang zou blijven doorgaan met verkoop van khat en zo weinig actie zou ondernomen hebben om zichzelf te beschermen . Ze haalde zelfs aan dat er khat verkopers na de eerste bedreigingen reeds werden gedood wegens verkoop van khat aan soldaten en dat een andere na de eerste bedreigingen ook stopte met werken om dat er zo een groot risico aan verbonden was aan het verkopen van khat aan soldaten . Er wordt hier geenszins rekening gehouden met het feit dat ze 10 kinderen heeft die moesten gevoed worden en haar man als schilder slechts sporadisch werk had en wanneer hij werkte verdiende hij slecht 10 dollar per dag zodat dit onvoldoende was om het hele gezin ouders en 10 kinderen en de schoonmoeder en zus die inwoonde te onderhouden zodat ze moeilijker had dan andere om haar job op te geven . Ze kon immers op geen andere inkomsten rekenen en heeft dus risico's gelopen om haar gezin te kunnen blijven onderhouden. De bestreden beslissing haalt tevens aan dat het vreemd is dat ze alleen tegen haar moeder gesproken heeft over de dreigtelefoons en niet met haar man . Terwijl ze duidelijk uitlegde dat ze hem niet onnodig schrik wilde aanjagen aangezien hij toch weinig werk had en het gezin van haar inkomen leefde en dat ze haar 10 kinderen moest kunnen onderhouden hetgeen anders niet mogelijk was zonder haar inkomen. Vandaar dat ze bleef verdere werken maar weliswaar angstig rondliep en op haar hoede was. Het is pas wanneer haar zus en dochter werd vermoord dat ze geen andere uitweg vond dan het land te verlaten De bestreden beslissing verwijt haar geen klacht te hebben ingediend . Hierop wenst verzoekster mee te delen dat ze vermoedde dat een klacht weinig effect zou hebben aangezien er binnen

de politie banden waren met Al Shabaab . Binnen de politie zijn er leden van Al Shabaab geïnfiltreerd en er aldus slechts schijnarrestaties gebeuren nl. dat er na het neerleggen van een klacht er overgegaan wordt tot een pro forma arrestatie doch nadien de beklaagden vrijgelaten worden. Verder had ze ook schrik dat men dacht dat ze zelf voor Al Shabaab zou werken Verder verwijt de bestreden beslissing dat ze in Somalië heeft kunnen rekenen op een sterk netwerk die haar financieel en organisatorisch heeft ondersteund tijdens haar vertrek uit haar land en dat ze als alleenstaande vrouw niet zou kunnen hebben beroept op een uitgebreid mannelijk netwerk . Zo haalt de bestreden beslissing aan dat haar moeder financieel onafhankelijk is dankzij het inkomen uit haar winkeltje en kreeg ze ook hulp van de zoon van haar broer met wie zij samenwoont in Mogadishu en zou haar man werken als schilder en is in Mogadishu woonachtig en is er tevens een oom lang vaderszijde die haar reis bekostigde en een tante langs moederszijde die ook in de hoofdstad woont en werkt evenals de neef van haar vader. Hier moet echter worden onderstreept dat deze mensen met hun inkomen net rondkomen zodat er geen uitgebreid netwerk is om haar gezin op te vangen . Ze heeft dan ook het land moeten verlaten terwijl ze haar kinderen achterliet. Er is dus geenszins sprake van een uitgebreid mannelijk netwerk Het CGVS komt tot de volgende eindconclusie met betrekking tot de vluchtelingenstatus dat zij derhalve niet of onvoldoende en : of tastbare persoonlijke elementen aanhaalt waaruit blijkt dat er een gegronde vrees voor vervolging is in de zin van het verdrag van Genève Naast de erkenning van vluchtelingenstatus , kan aan verzoekster een en de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval naar het betrokken gebied door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4§ 2 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vervolgt dat bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-en Centraal Somalië complex , problematisch en ernstig is doch benadrukt dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog zou zijn er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4§2 , c van de vreemdelingenwet. In wat volgt, antwoordt Verzoekster op en weerlegt Verzoekster de redenering van Verweerder in de Bestreden Beslissing en toont zij, in hoofdorde, aan dat zij wel degelijk een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van het verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen en het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna het “Vluchtelingenverdrag”), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en in ondergeschikte orde, dat zij weldegelijk een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, en bovendien dat Verzoekster in haar land van herkomst geen toegang heeft tot bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, zodat aan Verzoekster minstens de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient te worden toegekend. (...)

Verweerder stelt dat Verzoekster doorheen haar verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in het Vluchtelingenverdrag heeft; terwijl er uit de verklaringen van verzoekster duidelijk blijkt dat haar zus en kind vermoord werden door Al Shabaab en zij door haar verkoop van quat aan soldaten en hooggeplaatsten waaronder de vice commissaris van het district A.(...) M.(...) S.(...) en derhalve haar leven in gevaar is En terwijl overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn1 de lidstaat tot taak heeft om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen; En terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat Verweerder haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld; dat de aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaring er vooral waren door de ondervraging in Urdu ipv Baluchi, haar moedertaal en dit terwijl haar afkomst , nationaliteit noch die van haar kinderen kan worden betwist Zodat de Bestreden Beslissing met miskenning van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van Uw Raad rust de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op Verzoekster. Zij moet aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is en een poging ondernemen om het relaas te staven. Haar verklaringen kunnen een voldoende bewijs uitmaken op voorwaarde dat zij plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn. Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. Overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn heeft de lidstaat echter eveneens tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze elementen bestaan in de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie in het bezit van de verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit, nationaliteit(en), land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Verder dient Verweerder bij haar beslissingen de beginselen van behoorlijk bestuur te respecteren. Daarbij vereist het zorgvuldigheidsbeginsel dat Verweerder haar beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereidt, hetgeen impliceert dat de beslissing moet steunen op werkelijk bestaande

en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dat de samenwerkingsplicht in de zin van artikel 4 Kwalificatierichtlijn inhoudt dat van overheden kan worden verwacht dat zij in bepaalde gevallen zelf actief bewijselementen trachten te verzamelen met betrekking tot het asielrelaas, mede omdat zij vaak over meer middelen beschikken om bewijskrachtige informatie en elementen te bekomen dan de verzoeker, blijkt onder meer uit de studie van het UNHCR: (...). Dat ze precieze verklaringen heeft afgelegd en er tevens geen enkel rekening wordt gehouden met haar 10 kinderen, man, schoonmoeder en zus die ze onderhield en dat het duidelijk niet correct is dat ze zou beroep kunnen doen op een sterk mannelijk netwerk. Dat dit de reden uitmaakt waarom ze tot het allerlaatste en tot risico op haar leven is blijven doorwerken. Gelet op het voorgaande berust de Bestreden Beslissing van Verweerder dan ook niet op werkelijk bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Uit bovenstaande kan worden besloten dat Verzoekster aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag te worden erkend. De beslissing van Verweerder om geen geloof te hechten aan de verklaringen van Verzoekster ondanks de zwaarwichtigheid van de feiten die ze weergeeft, alsook om het gebrek aan bescherming door de Colombiaanse ordediensten niet in overweging te nemen noch verder te onderzoeken, en bijgevolg te stellen dat in hoofde van Verzoekster geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft, schendt dan ook de artikelen 1A van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn evenals het zorgvuldigheidsbeginsel. (...)

Doordat Verweerder in de Bestreden Beslissing weigert de subsidiaire bescherming aan Verzoekster toe te kennen; Verweerder meent dat Verzoekster niet kan aantonen dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog zou zijn er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door haar aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4§2, c van de vreemdelingenwet. Terwijl de verklaringen van Verzoekster weldegelijk geloofwaardig zijn en uit de verklaringen van Verzoekster blijkt dat er wat haar betreft zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat aan Verzoekster in Somalië en Mogadishu niet voldoende bescherming geboden wordt in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet; Dat dit tevens aangetoond wordt door het artikel van Human rights watch die duidelijk spreekt van een grote toename van burgerslachtoffers in zijn laatste report. En terwijl overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn⁴ de lidstaat tot taak heeft om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen; En terwijl het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat Verweerder haar beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld; Dat zij zich echter steunt op feiten van 2011 en 2015 terwijl de situatie inmiddels nog steeds verergerde zoals aangetoond door het jaarlijks verslag van Human Rights Watch. ZODAT de Bestreden Beslissing met miskenning van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen tot stand is gekomen."

2.2. Stukken

Verzoekster voegt (naast de bestreden beslissing, kopieën van het verzoekschrift en de pro deo aanstelling) als bijlage bij het verzoekschrift informatie die zij in de inventaris aanduidt als volgt: "3. Uittreksel Human Rights Watch".

3. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de

vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart in haar land van herkomst Somalië problemen te hebben gekend met en vreest bij terugkeer te worden gedood door Al Shabaab.

5.2. De Raad stelt, in navolging van het Commissariaat-generaal, vast dat aan verzoeksters vluchtrelaas en vrees voor vervolging evenwel geen geloof kan worden gehecht.

5.2.1. Zo legde verzoekster in de eerste plaats uiteenlopende en on samenhangende verklaringen af omtrent de contacten met en bedreigingen en de opdracht vanwege Al-Shabaab, nochtans een essentieel element in het kader van haar relaas aangezien de incidenten met en vrees voor deze groepering net aan de basis zouden liggen van haar vlucht uit Somalië.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede grond het volgende vastgesteld:

“Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over het tijdstip waarop Al Shabaab u inlichtte over de bomaanslag die u zou moeten plegen. In eerste instantie verklaart u dat Al Shabaab u telefonisch bedreigde om uw werk te stoppen en pas later tijdens een eerste fysieke ontmoeting vroeg om voor hen te werken zonder evenwel te specificeren wat de job precies inhield (CGVS, p. 21). Tijdens een volgend telefoontje vroegen zij u om een bom te brengen naar het politiekantoor (ibid.). Later verklaart u dan weer dat Al Shabaab u van bij de start van de eerste dreigtelefoontjes meteen vroeg om met hen te werken en verduidelijkte dat u iets zou moeten binnensmokkelen in het politiekantoor (CGVS, p. 24 en 25).”

Verzoekster biedt geen afdoende verklaring of rechtvaardiging voor die vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen. Ze komt in haar verzoekschrift immers niet verder dan de vage, algemene en niet geheel duidelijke uitleg dat *“In eerste instantie zou ze verklaart hebben dat Al Shabaab haar telefonisch bedreigde om haar werk te stoppen en pas later tijdens een fysieke ontmoeting vroeg om voor hen te werken zonder evenwel te specificeren wat de job inhield . Later verklaarde ze dat Al Shabbaab van bij de start van de eerste dreigtelefoontjes meteen vroeg om voor hen te werken en verduidelijkte dat ze iets zou moeten binnensmokkelen in het politiekantoor. Ze moest derhalve voor die job nog wel doen alsof ze khat ging verkopen . Ze verklaarde dat ze van in het begin werd bedreigd om haar werk te stoppen en voor hen te werken . moest ze stoppen met hetgeen ze aan het doen was. Ze preciseerde dat als ze zou weigeren om hun spullen te leveren aan de district kantorenn De preciese opdracht van de bom in het politiekantoor kwam pas nadien. Bovendien verklaart ze duidelijk in haar verhoor dat ze vee (de zin in het verzoekschrift stopt hier)”. Ze biedt hiermee echter geen, laat staan een aannemelijke verklaring of verschoning voor de vastgestelde contradictie in haar opeenvolgende verklaringen afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.*

De Raad stelt in dit verband voorts vast dat verzoeksters laatste, recentste versie op het Commissariaat-generaal, met name dat Al-Shabaab al tijdens hun eerste telefoontjes, nog voor hun fysieke ontmoeting (zie notities van het persoonlijk onderhoud van 17 februari 2022, p. 25), haar al (concreet) de opdracht gaf en verduidelijkte dat zij spullen/een bom naar het districtskantoor moest brengen, evenmin valt te rijmen met haar eerste versie, eerder op de Dienst Vreemdelingenzaken. Daar gaf zij immers aan, in strijd met het voorgaande, dat jongeren van Al-Shabaab haar opbelden en bedreigden, waarbij ze zeiden dat ze moest stoppen met het verkopen van qat, dat zij hen nadien fysiek op straat tegenkwam onderweg naar huis, waarbij ze haar vroegen waarom ze nog niet gestopt was met haar werk, haar afvalligheid verweten en *“zeiden dat ze me werk konden geven. Ze zeiden dat ze me zouden bellen en zeggen wat voor werk ze hadden”,* en dat *“Ze belden me enkele dagen later. Ze vroegen me om een rugzak met explosieven te smokkelen in het politiekantoor van het district (...).”* (Vragenlijst van 10 december 2020). Qua chronologische opvolging stemmen die versies allerm minst overeen, hetgeen op ernstige wijze de geloofwaardigheid ervan in het gedrang brengt.

Waar thans in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat *“de aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaring er vooral waren door de ondervraging in Urdu ipv Baluchi, haar moedertaal en dit terwijl haar afkomst, nationaliteit noch die van haar kinderen kan worden betwist”*, wijst de Raad erop en beklemtoont hij dat verzoeksters gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal in het Somali(sch) zijn verlopen. Verzoekster gaf bovendien uitdrukkelijk aan de tolk(en) Somali goed te begrijpen (zie notities van het persoonlijk onderhoud van 17 februari 2022, p. 4 en 30). De argumentatie in het verzoekschrift omtrent een ondervraging in het Urdu mist derhalve feitelijke grondslag en alle ernst.

Verzoekster ontkracht noch weerlegt de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen en ze biedt er geen aannemelijke verklaring voor. De in de aangevochten beslissing waargenomen contradictie in verzoeksters verklaringen vindt haar grondslag in het administratief dossier en heeft geenszins betrekking op een detail, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot verzoeksters vertrek uit haar land van herkomst. Dat verzoekster over een dergelijk belangrijk element in haar relaas tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft op ernstige wijze afbreuk de geloofwaardigheid ervan.

5.2.2. In de bestreden beslissing wordt voorts pertinent opgemerkt:

“Daarenboven kan u niet aannemelijk maken waarom u zo lang zou blijven doorgaan met de verkoop van khat en u zo weinig actie zou ondernemen om u te beschermen, terwijl u goed genoeg op de hoogte was van die risico's die hieraan verbonden waren. Zo verklaart u dat khat-verkopers B.(...) B.(...) en M.(...) G.(...) op verschillende momenten in 2019 gedood zijn door Al Shabaab – nadat er eerst doodsbedreigingen werden geuit – wegens het verkopen van khat aan soldaten (CGVS, p. 22 en 23). Een andere khat-verkoper H.(...) kreeg ook doodsbedreigingen, werd ziek door de problemen en stopte uiteindelijk met werken (CGVS, p. 23). Opgemerkt dat er blijkbaar een groot risico was verbonden aan het verkopen van khat in uw buurt, antwoordt u bevestigend (ibid.). Gevraagd of dat risico u dan nooit heeft tegengehouden om te starten met de verkoop van khat, antwoordt u van niet, aangezien u enkel naar het inkomen keek waarmee u uw verschillende kosten kon betalen (ibid.). Gevraagd of een goed inkomen het dan waard was om problemen te krijgen met Al Shabaab, antwoordt u dat voor u enkel de toekomst van uw kinderen telde en u alles voor hen deed (CGVS, p. 23 en 24). Gevraagd of u na de eerste dreigtelefoontjes van Al Shabaab schrik had, antwoordt u bevestigend dat u bang en in paniek was, u vaak om uw schouder keek om te zien of iemand u volgde en u 's avonds vroeger stopte met werken (CGVS, p. 25). Gevraagd of u na die eerste dreigtelefoontjes stopte met het verkopen van khat, antwoordt u van niet (CGVS, p. 26). Gevraagd waarom niet, antwoordt u dat u aan het wachten was op een antwoord over de aanslag die u zou moeten plegen (ibid.). Gevraagd of u met iemand over de dreigtelefoontjes praatte, antwoordt u dat u het aan uw moeder vertelde (ibid.). Gevraagd of u het aan niemand anders vertelde, antwoordt u dat u niet veel van uw situatie vertelde aan uw man aangezien hij zich zorgen zou maken en u uw problemen niet op hem wilde afschuiven (ibid.). Gevraagd of uw man op de hoogte was van de dreigtelefoontjes, antwoordt u dat u het hem niet vertelde, aangezien hij er toch niets aan kon veranderen en u hem niet bang wilde maken, maar hij het te weten is gekomen na de moord op uw zus (ibid.). Gevraagd of uw man vóór de moord op uw zus dan helemaal niets wist van de bedreigingen van Al Shabaab, antwoordt u bevestigend (ibid.). Opgemerkt dat het vreemd lijkt dat u dergelijke zaken niet met uw man zou bespreken, antwoordt u dat u hem niet bang wilde maken, hij er toch niets aan kon veranderen en hij zichzelf enkel in gevaar zou brengen (ibid.). Gevraagd of u na de fysieke ontmoeting met Al Shabaab ook khat bleef verkopen, antwoordt u affirmatief, aangezien u anders geen inkomen had (ibid.). Gevraagd of u nog khat bleef verkopen nadat u telefonisch weigerde om een aanslag voor Al Shabaab uit te voeren, antwoordt u dat u die dag nog verder khat verkocht en u daarna stopte (CGVS, p. 27). Gevraagd of u voorzorgsmaatregelen nam om u te beschermen, antwoordt u affirmatief en dat u constant angstig rondliep (ibid.). Gevraagd of u ooit aangifte heeft gedaan bij de politie of autoriteiten na de bedreigingen of na het overlijden van uw zus, antwoordt u dat u geen klacht kon indienen omdat u bang was dat de politie zou vermoeden dat u samenwerkte met Al Shabaab (ibid.).

Het is niet geloofwaardig dat u na meerdere dreigtelefoontjes en een fysieke ontmoeting met Al Shabaab tijdens dewelke zij telkens middels doodsbedreigingen eisten dat u zou stoppen met de verkoop van khat uw werk ongestoord zou voortzetten. Dat gedrag valt immers zeer moeilijk te rijmen met uw verklaringen dat u zeer bang was en uw kennis over de moorden op andere khat-verkopers nadat zij ook eerst doodsbedreigingen ontvingen. Er kan redelijkerwijze ook verwacht worden dat u meer voorzorgsmaatregelen zou nemen om zich te beschermen. Ook is het niet geloofwaardig dat u uw eigen echtgenoot niet op de hoogte zou brengen van de herhaaldelijke dreigtelefoontjes en de bomaanslag die u zou moeten uitvoeren, en hij pas na het overlijden van uw zus en dochter werd ingelicht over uw problemen.”

Verzoekster slaagt er niet in op het voorgaande een ander licht te werpen.

Uit verzoeksters verklaringen aan de commissaris-generaal afgelegd tijdens haar persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat zij louter en alleen om financiële redenen, met risico op eigen leven waarvan zij zich zeer goed bewust was, jarenlang qat heeft verkocht. Ze bevestigt dit thans in haar verzoekschrift, waar ze aanvoert dat *“Er wordt hier geenszins rekening gehouden met het feit dat ze 10 kinderen heeft die moesten gevoed worden en haar man als schilder slechts sporadisch werk had en wanneer hij werkte verdiende hij slecht 10 dollar per dag zodat dit onvoldoende was om het hele gezin ouders en 10 kinderen en de schoonmoeder en zus die inwoonde te onderhouden zodat ze moeilijker had dan andere om haar job op te geven . Ze kon immers op geen andere inkomsten rekenen en heeft dus risico’s gelopen om haar gezin te kunnen blijven onderhouden.”*, waarmee zij grotendeels haar eerder afgelegde verklaringen herhaalt, hetgeen geenszins van aard is om een ander licht te werpen op de vaststelling dat, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkte, haar uitleg omtrent het door haar gestelde gedrag de jaren voor haar vertrek uit Somalië niet aannemelijk of overtuigend overkomt.

Immers, verzoekster geeft weliswaar op algemene wijze aan dat zij op geen andere inkomsten kon rekenen, doch ze toont dit op generlei wijze aan. Uit niets blijkt namelijk en verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet op een andere manier, bijvoorbeeld via ander werk, in het levensonderhoud van haar kroostrijk gezin en haar schoonmoeder en zus, die volgens haar verklaringen bij hen inwoonden, zou kunnen voorzien. De Raad stipt in dit verband aan dat uit verzoeksters verklaringen aan de commissaris-generaal blijkt dat zij in het verleden groenten verkocht, waaruit ze naar eigen zeggen onvoldoende inkomen uit kon halen. Daarnaast blijkt o.a. dat zij, weliswaar niet permanent, heeft meegewerkt aan vaccinatiecampagnes (notities van het persoonlijk onderhoud van 17 februari 2022, p. 5 en 15). Verder dient erop gewezen dat uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat haar moeder een eigen winkeltje heeft, waar een neef haar soms kwam helpen, waardoor haar moeder zelfstandig zonder enige financiële hulp van anderen door het leven kan gaan (*Ibid.*, p. 10). Het is bovendien verzoeksters moeder die heden, na het vertrek van verzoekster uit Somalië, voor verzoeksters tien kinderen alsook voor de grootmoeder zorgt (*Ibid.*, p. 8), hetgeen een indicatie is dat zij over (ruim) voldoende financiële mogelijkheden beschikt.

De Raad acht het dan ook, gelet op het voorgaande, erg bevreemdend en weinig aannemelijk dat verzoekster, wanneer bleek dat de verkoop van groenten voor onvoldoende inkomsten zorgde, in 2018 met de verkoop van qat is gestart (*Ibid.*, p. 15), dat zij dit dermate lang is blijven doen, en dat zij klaarblijkelijk geen en nooit andere opties blijkt te hebben overwogen en gezocht om op een andere, veiligere manier in een inkomen en alzo het onderhoud van haar gezin te voorzien, zoals in de eerste plaats te denken via (de winkel van) haar moeder, die met haar neef dus al andere familieleden tewerkstelde, of via een andere weg/job.

Het voorgaande geldt en klemmt des te meer aangezien verzoekster blijkens haar verklaringen zich van meet af aan zeer goed ervan bewust was dat het verkopen van qat erg risicovol is, met gevaar voor eigen leven zelfs. Zo had ze er immers weet van dat andere verkopers van qat werden bedreigd en hun werk zelfs met hun leven moesten bekopen. Bovendien werd zij zelf persoonlijk, zo gaf verzoekster aan, van zodra ze met de verkoop van qat startte, met de dood bedreigd door jongeren van Al-Shabaab (*Ibid.*, p. 21-24).

Dat verzoekster ondanks de grote risico’s die dergelijk werk met zich meebracht en waarvan zij zich dus van in het begin zeer goed bewust was, ervoor koos om het werk toch (zo lange tijd) te blijven verder zetten, niettegenstaande ze goed wist dat ze in het oog werd gehouden door Al-Shabaab die haar voortdurend bleven bedreigen, komt dan ook bevreemdend en weinig plausibel over. Waar verzoekster als enige reden hiervoor een financieel motief aanhaalt, met name omdat zij een grotere kostwinner was dan haar man die als schilder 10 dollar per dag kreeg, plaatst de Raad nog de kanttekening/bedenking dat verzoekster zich er nochtans zeer goed van bewust moet zijn geweest dat zij dergelijk werk, waarvoor ze van bij het begin en voortdurend werd bedreigd en hetgeen al vele collega-verkopers het leven had gekost, niet voor eeuwig zou kunnen doen, en dat wanneer Al-Shabaab de doodsb bedreigingen aan haar adres effectief zouden uitvoeren haar gezin niet alleen hun moeder, maar tevens ook de grootste kostwinner zou verliezen.

Dat verzoekster blijkens haar verklaringen wel haar moeder en haar zus van de bedreigingen aan haar adres inlichtte, maar niet haar man, is, zoals de commissaris-generaal terecht opmerkt, zeer bevreemdend, te meer net hij precies de andere kostverdiener in hun gezin is en de vader van hun kinderen, en dat terwijl net het financiële plaatje de reden zou zijn waarom zij verder qat bleef verkopen. Het door verzoekster in haar verzoekschrift louter herhalen van haar uitleg hiervoor, namelijk dat “ze

duidelijk uitlegde dat ze hem niet onnodig schrik wilde aanjagen aangezien hij toch weinig werk had en het gezin van haar inkomen leefde en dat ze haar 10 kinderen moest kunnen onderhouden hetgeen anders niet mogelijk was zonder haar inkomen. Vandaar dat ze bleef verdere werken maar weliswaar angstig rondliep en op haar hoede was.”, is geenszins van aard hier een ander licht op te werpen. Immers, indien het in het levensonderhoud van hun gezin met tien kinderen kunnen voorzien de enige reden was waarom verzoekster zich aan dergelijk gevaarlijk werk waagde, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekster samen met haar man, de andere kostwinner binnen hun gezin, zou bespreken hoe zij samen als gezin in voldoende inkomen en hun onderhoud zouden kunnen voorzien, in de eerste plaats te denken via werk zonder of met minder risico's, en dat zij hem dan ook snel zou inlichten over de ernstige bedreigingen aan haar adres, om also samen die (financiële) moeilijkheden het hoofd te bieden, net in het belang dus van hun gezin.

5.2.3. De Raad acht verzoeksters uitleg dat zij, in grotere mate dan haar man, moest instaan voor het voeden van haar tien kinderen en het onderhouden van haar schoonmoeder en zus, en dat zij dus niets ander kon (doen) dan qat verkopen en blijven verkopen, niet aannemelijk en overtuigend, te meer gezien wat dat financiële motief betreft, in de bestreden beslissing op goede grond nog op het volgende wordt gewezen: *“Ten slotte kan uit uw verklaringen worden opgemaakt dat u in Somalië op een sterk netwerk kan rekenen die u ook financieel en organisatorisch heeft ondersteund tijdens uw vertrek uit het land. Zo is uw moeder financieel onafhankelijk dankzij het inkomen uit haar winkeltje en kreeg zij regelmatig hulp van de zoon van haar broer, met wie zij ook samenwoont in Mogadishu (CGVS, p. 10). Ook woont uw man A.(...) op heden nog altijd in Mogadishu waar hij werkt als schilder (CGVS, p. 13 en 20). Daarnaast wonen uw oom vaderszijde A.(...) – die uw reis organiseerde en financieel bekostigde (CGVS, p. 28) –en uw tante moederszijde L.(...) ook in de hoofdstad (CGVS, p. 14). De neef van uw vader, A.(...), woont dan weer in El Asha, dicht bij Mogadishu (ibid.). Zelf werkte u in Somalië en had u er een inkomen (CGVS, p. 15 en 21). Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u een alleenstaande vrouw zou zijn die zich niet op een uitgebreid -mannelijk- netwerk kan beroepen.”*

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen dienstige argumenten bij die hier afbreuk aan kunnen doen, daar ze niet verder komt dan de zeer algemene uitleg dat *“deze mensen met hun inkomen net rondkomen zodat er geen uitgebreid netwerk is om haar gezin op te vangen”*. Deze argumentatie is evenwel geenszins overtuigend of ernstig, aangezien nergens uit verzoeksters verklaringen blijkt en zij geenszins aantoonde dat zij wanneer bleek dat de verkoop van groenten voor onvoldoende inkomsten zorgde, zij haar familie om (financiële) hulp zou hebben gevraagd, uit haar verklaringen bovendien blijkt dat haar moeder en oom A. langs vaderszijde haar financieel steunden door haar reis uit Somalië naar Europa te bekostigen, dat zij voor haar vlucht uit Somalië bij een nicht van haar moeder kon verblijven en dat haar moeder haar zei dat zij samen met verzoeksters man, de vader, voor hun kinderen zou zorgen en dit heden doet, hetgeen blijk geeft van een grote hulp en een sterk familiaal netwerk waarop zij kan rekenen/terugvallen (notities van het persoonlijk onderhoud van 17 februari 2022, p. 21, 27 en 28).

In dit verband dient er nog op te worden gewezen dat verzoeksters advocaat op het einde van het persoonlijk onderhoud verklaarde: *“(...) ik wil gewoon aanvullen dat zij vooral benadrukte dat zij in tegenstelling tot andere Somaliërs er economisch goed voorstond. Zij werkte, haar man ook, ze hadden weliswaar 10 kinderen om te voeden.” (Ibid., p. 29)*. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij niet alleen over een groot en sterk familiaal netwerk in Somalië beschikt, in weerwil van haar huidig algemene verzuchtingen hieromtrent waarmee zij dit louter slechts ontkent doch geenszins het tegendeel aantoonde, maar dat zij daarnaast ook contact had met mensen in het districtskantoor en bij de politie, waaronder ook enkele hooggeplaatsen, alsook mensen bij het leger, en dat zij in het verleden o.a. deelnam aan vrouwenorganisaties in de wijk (Ibid., p. 18, 19 en 22). Dit alles duidt op een groot, gevarieerd en uitgespreid netwerk aan kennissen en contacten.

De Raad meent dat het allerminst aannemelijk en overtuigend overkomt dat verzoekster niet via haar familie of andere netwerken opties heeft gezocht en overwogen om voldoende inkomsten te kunnen genereren om in het onderhoud van haar gezin te voorzien, maar dat zij in de plaats daarvan de risicovolle onderneming zou zijn aangegaan om qat te verkopen en hiermee te blijven doorgaan ondanks de vele doodsb bedreigingen en het gevaar voor haar leven, en dat zij klaarblijkelijk haar man bij dit alles niet betrok en hem niet, dan wel pas zeer laat van die bedreigingen zou hebben ingelicht. Dit relaas komt niet aannemelijk of geloofwaardig over.

De geloofwaardigheid ervan komt verder in het gedrang daar verzoekster blijkens haar verklaringen geen dan slechts zeer beperkte voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen, waarbij de Raad niet inziet hoe

‘angstig rondlopen’, zoals verzoekster aangaf (*Ibid.*, p. 27) een voorzorgsmaatregel, laat staan een effectieve vormt die haar enigszins enige bescherming zou kunnen bieden.

De Raad acht, gelet op het voorgaande, verzoeksters relaas niet aannemelijk of geloofwaardig.

5.2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. § 2 Ernstige schade bestaat uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoekster, opdat zij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

6.3. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk of geloofwaardig heeft gemaakt. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Somalië zou hebben gekend.

6.4. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Het staat niet ter betwisting dat er in Somalië een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In casu dient vastgesteld dat verzoekster verklaart afkomstig te zijn van Mogadishu, waar zij haar hele leven tot aan haar vertrek naar Europa heeft verbleven, zodat haar nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), ten opzichte van de situatie in Mogadishu dient beoordeeld te worden.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Mogadishu als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Uit de landeninformatie in het onderhavig dossier, opgenomen in het administratief dossier en door de verwerende partij aangebracht in haar nota (Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure), en die bijgebracht door verzoekster in het verzoekschrift, blijkt dat de situatie in Mogadishu niet van zulke aard is dat die hieraan beantwoordt.

De bestreden beslissing oordeelde hierover terecht:

“Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 29 juni 2021) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is sinds 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. En Mogadishu kent sinds 2012 een wederopbouw. Verbeterde veiligheidsomstandigheden leiden tot aanzienlijke investeringen van de diaspora en de oprichting van commerciële zones in de stad. Ook de bouwnijverheid leeft er op. Al-Shabaab blijft evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren in Mogadishu, dat voor hen een gewild doelwit is vanwege de aanwezigheid van overheidsinstanties en internationale organisaties. Al-Shabaab blijft ook in de verslagperiode direct en indirect de confrontatie aangaan met de overheid en regeringsstrijdkrachten in de stad. Mogadishu wordt tijdens de verslagperiode getroffen door doelgerichte aanslagen tegen overheidspersoneel en tegen veiligheidspersoneel (meestal met vuurwapens of granaten) en in minder mate door terreuraanslagen met geïmproviseerde explosieven. Al-Shabaab voert in Mogadishu gerichte moordaanslagen en terreuraanvallen uit op overheidsambtenaren, veiligheidstroepen en internationaal personeel op de luchthaven, in hotels, bars, coffeeshops, restaurants, politiebureaus en overheidsgebouwen. Hoewel alShabaab bepaalde groepen viseert, vallen er soms burgerdoden. Verschillende bronnen stellen vast dat alShabaab minder grootschalige, complexe aanvallen uitvoert en zich toelegt op het gebruik van geïmproviseerde explosieven. Tijdens de verslagperiode zijn bij de helft van de door ACLED geregistreerde incidenten vuurwapens betrokken. De andere helft zijn aanslagen met explosieven (IED's en granaten).

Naast terreurgroepen zijn er ook nog andere actoren verantwoordelijk voor het geweld in Mogadishu, zoals de Somalische veiligheidsdiensten, muitende legereenheden, milities en onbekende gewapende groepen. ACLED registreert ook gewelddadige clanconflicten en criminele incidenten die soms burgerdoden eisen. Een aanhoudende politieke crisissituatie over het verkiezingsproces leidt op 25 april 2021 tot een korte uitbarsting van geweld in bepaalde districten in de hoofdstad tussen enerzijds zwaarbewapende muitende soldaten en antiregeringsmilities en anderzijds de veiligheidsdiensten. ACLED telt minstens vijf gedode soldaten. In mei 2021 ebben de spanningen rond de verkiezingen weg.

Het geweld in de hoofdstad stijgt in december 2020, het begin van de huidige verslagperiode, in vergelijking met de periode juni - november 2020. Daarna volgt het aantal gewelddaden een fluctuerende lijn, met een piek in april 2021, gevolgd door het laagste aantal door ACLED geregistreerde incidenten in deze verslagperiode in mei 2021. Officiële cijfers over incidenten en (burger)slachtoffers in Mogadishu zijn niet beschikbaar. Burgers worden soms doelbewust (bijvoorbeeld personen werkzaam in de administratie en zakenlui) en soms als nevenschade (als passant bij een bomaanslag) slachtoffer van het geweld. Tijdens de verslagperiode registreert ACLED 48 incidenten als violence against civilians met 36

burgerdoden. Het geweld dat ACLED registreert onder explosions/ remote violence maakt in de huidige verslagperiode 105 doden, waaronder ook burgers.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Mogadishu in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat u bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Mogadishu. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

De recente(re) informatie die de commissaris-generaal in zijn “Nota. Verzoek tot behandeling via een loutere schriftelijke procedure” bijbrengt, bevestigt deze analyse (zie rechtsplegingsdossier, stuk 4).

Verzoeksters louter algemene opmerking in het verzoekschrift dat “de situatie inmiddels nog steeds verergerde zoals aangetoond door het jaarlijks verslag van Human Rights Watch” is geenszins van aard op het voorgaande een ander licht te werpen. In die mate in de door verzoekster bij het verzoekschrift gevoegde uittreksels uit het rapport “Somalia Events of 2021” al enigszins wordt ingegaan op de veiligheidssituatie in Mogadishu, kan hieruit geenszins blijken of worden afgeleid dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich bij zijn beoordeling heeft gebaseerd, niet correct, dan wel niet langer actueel zou zijn of dat hij er de verkeerde conclusies uit zou hebben getrokken. Integendeel, de informatie van verzoekster ligt immers in dezelfde lijn als deze van het Commissariaat-generaal.

Verzoekster brengt dan ook geen concrete elementen bij die aantonen dat de informatie, waar in de bestreden beslissing (en nota) naar wordt verwezen, en de (hierop gebaseerde) analyse van de commissaris-generaal omtrent de veiligheidssituatie in de Somalische hoofdstad onjuist of achterhaald is

en dat er zich heden een andere conclusie opdringt. De vaststellingen hieromtrent blijven dan ook overeind en door de Raad gehandhaafd.

6.5. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Mogadishu een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b), of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het Commissariaat-generaal. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somalisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS